

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Srbsko,
naposledy umístěného v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským,
advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 -
Vršovice,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 eskort, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2017, č. j. KRPU-135457-27/ČJ
2017-040022-RD-ZZ,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanové lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 7. 2017, č. j. KRPU-135457-27/ČJ-2017-040022-RD-ZZ, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 1. 7. 2017 v 8:20 hodin.

2. V žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť se sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala eventuálním využitím zvláštních opatření, nicméně její posouzení je zjevně nesprávné a zavádějící. Nemožnost uložení zvláštních opatření žalovaná odůvodnila absencí důvěry k žalobci a údajnou nemožností provedení těchto opatření. Žalobce upozornil, že žalovaná vycházela výlučně ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území České republiky, z něhož se snažil vycestovat do Německa, ačkoliv byl v evidenci nežádoucích osob SIS. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutů zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES (dále jen „návrátová směrnice“). V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č.j. 3 As 30/2011 – 57. Žalovaná nevzala v úvahu skutečnost, že žalobce se z pochopitelných důvodů domníval, že svou cestou do Německa žádné správní rozhodnutí neporušuje a na území Schengenského prostoru se nachází legálně. Žalobci byla zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu v Německu, což samo o sobě neznamená automatický zákaz vstupu na území schengenského prostoru. Pokud žalovaná spekulativně uvádí, že žalobce požádal o srbské občanství pouze za účelem obejití zákazu vstupu, je třeba tuto úvahu odmítnout nejen pro spekulativnost, ale i pro její nesprávnost. Žalobce je příslušníkem romské menšiny v Kosovu, přičemž ke zlepšení jeho postavení došlo získáním srbského občanství. Je přitom známou skutečností, že srbský biometrický pas umožňuje volné cestování po schengenském prostoru, zatímco občané Kosova podléhají vízové povinnosti. Žalobce tedy měl zcela přirozené motivy k získání srbského občanství a spekulace žalované ohledně jeho nekalých motivů jsou zcela nepodložené. Jelikož žalobce v době zákazu pobytu již vícekrát zcela bez problémů vstoupil na území schengenského prostoru a byl i kontrolován, nabyl oprávněného dojmu, že svým vstupem neporušuje vůbec nic. V případě žalobce nelze ani paušálně odmítnout uložení zvláštního opatření, neboť by si žalobce prostřednictvím svých příbuzných v Srbsku a Německu finanční prostředky na cestu zpět do Srbska nebo na krátkodobé ubytování mohl opatřit. Minimálně zvláštní opatření podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není u žalobce vyloučeno. Žalobce byl o svém nelegálním pobytu informován až po svém zajištění a jeho současným cílem je vrátit se do Srbska. Zajištění je v jeho případě extenzivním zásahem do osobní svobody, dále jednáním zbytečným a nežádoucím.
3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí. Dále uvedla, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť mu byl jiným členským státem Evropské unie uložen zákaz vstupu na její území, zároveň nebyly shledány důvody pro uložení zvláštního opatření a navíc bylo zjištěno, že žalobce je v evidenci informačního systému SIS. K tomu žalovaná doplnila, že zadávací zemí v informačním systému bylo Německo, zákaz vstupu byl vyhlášen dne 17. 2. 2017 a platí do dne 9. 2. 2018. Dle informace poskytnuté Odborem mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia ze dne 1. 7. 2017 byl žalobce dne 10. 2. 2016 deportován ze SRN do Kosova. Žalobce obdržel zákaz vstupu a setrvávání na území SRN, a proto byl vložen záznam do SIS II. Sám žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedl, že písemné dokumenty od cizinecké policie SRN obdržel a podepsal. Navíc po své deportaci ze SRN téměř okamžitě požádal o státní občanství Srbska, neboť již v červenci cestoval na biometrický cestovní doklad Srbska. Dle žalované musel žalobce o zákazu vstupu vědět, nebo minimálně vědět mohl a měl a učinil kroky ke změně své totožnosti. Právě změnou státního občanství a příjmení lze snadno dojít k oklamání dané databáze, neboť systém již kontrolovanou osobu nevyhodnotí jako osobu, u níž je veden záznam v SIS II.

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30. 6. 2017 ve 14.00 hodin byl žalobce zadržen hlídkou německé policie na dálnici D8/BAB 17 jako řidič motorového vozidla Opel Zafira, RZ Srbska „X“ jedoucí ve směru z České republiky do Spolkové republiky Německo. Ke kontrole předložil cestovní pas Srbska znějící na jméno A. B., nar. „X“, prověrkou na základě otisků prstů bylo zjištěno, že žalobce je veden jako nežádoucí osoba v SIS pod jménem A. B., státní příslušnost Kosova, a má mu být odmítnut vstup do schengenského prostoru. Zadávající zemí byla SRN s platností zákazu od 17. 2. 2016 do 9. 2. 2018. Jako důvod své cesty uvedl žalobce, že jel za bratrem do Německa. Dále uvedl, že přes území České republiky pouze projížděl na své cestě ze Srbska. K odlišnostem v záznamech k jeho osobě uvedl, že roku 2016 požádal v Srbsku o státní příslušnost, přičemž v albánštině se jeho příjmení píše B., zatímco v srbštině B. V roce 2013 žádal v Německu se svou rodinou o azyl, avšak v roce 2016 přišla do jeho bytu cizinecká policie s tím, že žádost o azyl byla zamítnuta a musí se s celou rodinou vrátit do Kosova. Policie mu dala podepsat nějaké dokumenty, které si do dnešního dne nepřeložil. V únoru se vrátili do Kosova. Poté v červenci 2016 se svým biometrickým pasem Srbské republiky jel přes Maďarsko až do SRN a zpět, přičemž cesta proběhla v pořádku. Na území České republiky nemá vazby, majetek ani nikoho nezná. V Německu žije jeho bratr s rodinou, v Srbsku žije jeho rodina, a to manželka a tři děti. K návratu do Srbska uvedl, že mu v něm nic nebrání. K finančním prostředkům uvedl, že má u sebe asi 200 Eur.
7. Z výpisu evidence SIS II bylo zjištěno, že žalobce je osobou, které se má odmítnout vstup na území z pokynu imigračního úřadu Friesland, Dolní Sasko, SRN, neboť žalobci byl udělen zákaz vstupu a setrvání na území SRN a deportován do Kosova byl dne 10.2.2016.
8. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

9. Podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
10. Podle ustanovení § 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
11. Soud při svých úvahách vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č.j. 9 As 52/2013–34, www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.2.2017, č.j. 10 Azs 283/2016-31, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“*
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce i po uložení zákazu vstupu na území schengenského prostoru uloženého SRN cestoval po vydání cestovního pasu Srbskou republiku znějícího na změněné jméno znovu na území schengenského prostoru, a to ze Srbska přes Českou republiku do Německa. Na území států Evropské unie se tak pohyboval nelegálně, přičemž porušil mimo jiné povinnost cizince podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť nepobýval na území České republiky s platným cestovním dokladem a vízem.
13. V daném případě je nepřehlédnutelné, že žalobce nerespektoval německé správní rozhodnutí o zákazu vstupu na území schengenského prostoru, přičemž tvrdil, že o tomto zákazu neví, neboť si nepřeložil doklady předané německou policií a tlumočníka neměl. Přesto si bezprostředně po své deportaci v únoru 2016 pořídil srbský cestovní pas na odlišně znějící jméno, který mu byl vydán již 28. 4. 2016 a ještě v červenci 2016 na něj cestoval zpět do schengenského prostoru. Žalobce ji tedy poté, co dva a půl roku žil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v Německu, bezprostředně po svém nuceném návratu za asistence německé policie opatřil cestovní doklad jiného státu na odlišně znějící jméno a použil ho k cestě zpět na území, odkud byl deportován. Toto chování jednoznačně vede k důvodnému podezření, že žalobce věděl, že má zakázán vstup na území schengenského prostoru, resp. Německa a přesto ho vědomě porušoval a své protiprávní jednání se snažil zakrýt srbským cestovním dokladem, což se mu zprvu podařilo. Za této situace se tak žalobce jeví jako osoba krajně nedůvěryhodná v tom, že by byla ochotna spolupracovat se správními orgány České republiky a byla ochotna respektovat jejich rozhodnutí.

14. Ačkoliv žalobce po svém zadržení a předání českým orgánům prezentoval, že se chce vrátit do Srbska, soud má za to, že tak činil pod tlakem okolností, aby byl propuštěn ze zadržení.
15. V případě žalobce bylo dostatečně prokázáno, že je osobou nedůvěryhodnou do té míry, že by zvláštní opatření za účelem vycestování byla v jeho případě zjevně neúčinná, neboť je zde důvodná obava, že by řízení o správním vyhoštění mařil. I v případě odhlédnutí od shora uvedeného by nebyly splněny podmínky pro zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců spočívající v povinnosti cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neboť žalobce měl jen nepatrné finanční prostředky (200 Eur), neměl zajištěno ubytování na území České republiky ani žádný majetek. Neznal na území České republiky nikoho, kdo by mu ubytování pomohl zajistit, neměl na území České republiky žádné vazby. V takovém případě je pravděpodobnost protiprávního opuštění území České republiky žalobcem velmi vysoká.
16. Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem dne 19. února 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)